

πλείστοι ἐξ αὐτῶν—διὰ τὸ ὅτι πάντες;—διήλθον τὰς ἡδονικὰς καὶ πικρὰς ἀμα ταῦτα στιγμὰς τῆς ἀγωνίας, καὶ αἱ καρδία αὐτῶν ἐπετάχυνον τοὺς παλμούς των, προσεγγίζουσης τῆς μακαρίας ὥρας τῆς συνεντεύξεως.

Οἱ προεβηκότεροι τὴν ἡλικίαν ἀναγνώσται μου θὰ ἀναμνησκῶνται ἤδη τῶν στιγμῶν ἐκείνων καὶ ἀκουσίας, καὶ τοι, κατὰ τὸν μέγαν ποιητὴν, οὐδεμία «ἀλλὰ μεγαλειτέρα ὀδύνη τοῦ ἀναμνησκέσθαι τοὺς εὐδαίμονας χρόνους ἐν τῇ ἀθλιότητι» οἱ δὲ νέοι θὰ παραβάλλωσιν ἑαυτοὺς πρὸς τὸν ἥρωά μου.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα, ἐννοεῖται, ἐὰν ἔχω ἀναγνώστας καὶ ἀναγνώστριάς, πρὸς τὰς ὁποίας,—ὡς ἐξομολογήθῃ ὡς γραῖα εὐσεβῆς πρὸ εὐσάρκου καλοῦ γέροντος—αἰσθάνομαι ἰδιόζουσαν συμπάθειαν.

Ἄς φαντασθῶσι λοιπὸν τὸ μέγεθος τῆς ἀγωνίας τοῦ Πέτρου, ὅστις ὅμως δὲν περιέμενε ὡραν συνεντεύξεως, ἀλλ' ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ πούγη τὴν ὥραν ταύτην, καίπερ ἀγαπῶν, ὡς ὀλίγοι ἠγάπησαν.

Ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ζωγραφικὴν κλίσις τοῦ ἐξέλιπε καθ' ὅλοκληρίαν· ἀλλ' ὄχι, σφάλλομαι, ἢ πρὸς τὴν ζωγραφικὴν κλίσις τοῦ ἠύχθη, ἐὰν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν πολλῶν εἰκόνων ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, ὅπου εὐρίσκουμεν αὐτὸν τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀλλ' εἰκόνων καὶ ζωγραφῶν μόνον τῆς Καλλιῆ.

Ἀληθῶς ὁ ἀτυχῆς ἡμῶν ζωγράφος ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ πλήρη συλλογὴν εἰκόνων διαφόρων θέσεων τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ νεάνιδος, ἣν ἐξωγράφισεν ὀρθίαν, κεκλιμένην, ἐν προσταμῇ, ἐν κατατομῇ, κεκαλυμμένην, ἀκάλυπτον, ἐν τῷ δωματίῳ, ἐπὶ τοῦ λόφου καὶ οὕτω καθέξῃς.

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκομεν αὐτόν, πάλιν εἰς τὴν ζωγραφίαν εἰκόνος τῆς Καλλιῆ εἶναι ἀπασχολημένος.

Ζωγραφεῖ αὐτήν, ἐν ἀπροσώπῳ καὶ προσοχῇ, εἰς φυσικὸν σχεδὸν μέγεθος.

Ἡ ὠραία ξανθὴ κεφαλὴ τῆς νέας εἶναι ἐν τῷ περατοῦσθαι, ἐνῷ κατωτέρω διακρίνεται τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος ἐνασχεδίῳ.

Ὁ καλλιτέχνης, σύρας καὶ τὴν τελευταίαν γραμμὴν τῆς γραφίδος του, καταλείπει τὴν πιξίδα καὶ ἐγείρεται.

Ἀποσυρθεὶς δὲ βήματα τινα πρὸς τὰ ὀπίσω, σταυρώνει τοὺς βραχίονας καὶ ὅλος ἐνθους ἀτονίζει πρὸς τοὺς χαρακτῆρας τῆς ὠραίας καὶ προσφιλοῦς γυναικός.

— Ἀἴ! καὶ πάλιν τίποτε! ψιθυρίζει μετ' ὀλίγον ἐν ἀγανακτήσει, πάλιν τίποτε! . . . Τόσον λοιπὸν ἀνίκανος τεχνίτης εἶμαι, ὥστε νὰ μὴ δύ-

ναμαι νὰ τὴν ζωγραφίσω τελείαν, ἀγαλόν, οἷα εἶναι! . . . Ψυχρὸν καὶ ἀπαθὲς τὸ βλέμμα, ἀκομφαί οἱ ὄμοι, τραχὺ τὸ πρόσωπον, ἐνῷ ἐκείνη, ὦ Θεέ μου! εἶναι ὅλη χάρις, ὅλη μαγεία! . . . Ἔχει βλέμμα δυνάμενον νὰ παρὰ σῆχῃ καὶ εἰς μάρμαρον ζῶν, ἀπαλὸν καὶ ἰσοπέσιον τὸ σῶμα, ἀκτινοβόλον τὸ πρόσωπον! . . . Τόσον λοιπὸν γελοῖος καλλιτέχνης εἶμαι, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ ντιγράψω εἰκόνα, ἣς τὸ πρωτότυπον ἔχω ἐδῶ! ἀνέκραξε, πλῆττων τὸ στήθος μὲ τὴν χεῖρα, ἐδῶ, ἐν τῇ καρδίᾳ μου. . . Ἀλλὰ μὴ αἱ λοιπαὶ εἶναι μᾶλλον ἐπιτυχεῖς; . . . Πανταχοῦ, πανταχοῦ ἢ αὐτὴ ἀποτυχία! ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μᾶλλον ἐξαπτόμενος. Τετέλεσται! . . .

Μεθ' ὅλον τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά μου, μεθ' ὅλους τοὺς πόνους καὶ τοὺς ἀγῶνας, οὓς ὑπέστην, σὲ ἀφίνω, ὦ θεῖα τέχνη, ἣτις μέχρι τοῦδε μὲ παρεμύθησας καὶ ἐν ἣ τσαύτην εὐρίσκον ἠδονὴν! . . . Θυσίαν ἐξίλαστήριον ἐδῶ μέσα, ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου μου, θὰ σοὶ προσφέρω τὰ ἔργα μου ἅπαντα! Ἀλλ' ὄχι, ὄχι ἅπαντα! Ἐν μόνον ἄς σωθῇ ἐκ τῆς γενικῆς καταστροφῆς. . . Ὡ θεῖέ μου! προσέθηκε, γονυπετῶν πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ γέροντος θεοῦ, τὸ ἠλπίζεις σὺ, νὰ ματαιωθῶσι τόσον οἰκτρῶς τόσα λαμπρὰ ὄνειρα!

Εἶτα δὲ ἐγερεθεὶς καὶ ἀρπάσας μαχαίριδιον, ἤρξατο κατασχίζων τινὰς τῶν εἰκόνων.

— Ἄφου μὲ ἐστέρησας, ὦ μητρικῆ φύσις, τοῦ ἱεροῦ πυρός, ὅπερ ἐμπνέει καὶ ἀναδεικνύει τοὺς μεγάλους ποιητὰς καὶ καλλιτέχνας, ἀφου οὐδὲν εἶμαι, ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸν διάβολον ἢ μετριότης! . . . Δὲν θέλω νὰ νήκω εἰς τὸν ὄχλον, εἰς τὴν ἀγέλην τῶν ζωγράφων! . . . ἀνέκραξεν.

Καὶ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἐξηκολούθει καὶ τὸ μαχαίριδιον ἐξηφάνιζε τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὰς εἰκόνας.

Ἀλλ' αἴφνης ἡ χεὶρ τοῦ ζωγράφου καταπίπτει βαρεῖα. Εἶχεν ἔλθῃ πρὸ εἰκόνας τῆς Καλλιῆ, μεγάλης καὶ ὄντως ὠραίας.

— Ἄχ! πῶς θὰ ἐμπήξω τὴν μάχαιραν εἰς τὸ στήθος τοῦτο; . . . ἐψιθύρισε περιλύπως κειδιῶν. Πῶς θὰ καταστρέψω τὴν εἰκόνα ἐκείνης; . . .

Ἀράγε ἐκάστη πλῆξις τοῦ ἐγχειριδίου τούτου δὲν θὰ καταφέρῃ τὴν αὐτὴν πληγὴν καὶ ἐπὶ τῶν στηθῶν σου, ὦ Καλλιῆ, μόνε μου ἔρωις, ἀγάπη μου, λατρεῖα μου! . . . ἀνέκραξεν ὁ ζωγράφος, γονυπετῶν πρὸ τῆς εἰκόνας ἐν ἀλλοφροσύνῃ καὶ μὲ τὰς τρίχας ὠρθωμένος.

Καὶ ἔμεινε οὕτω πρὸ τῆς εἰκόνας, ἐν θέσει ἰκεσίας, γονυκλινης καὶ μὲ

συμπαλεγμέναις τὰς χεῖρας. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπὶ πολὺ ἔμειναν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ὁμοιώματος τῆς καλῆς παρθένου.

Ἦτο ὡς νέος Πυγμαλίων πρὸ τῆς Γαλατείας του!

Ἡ διαρκὴς προσήλωσις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου παράγει ἐνίοτε παράδοξα ἀποτελέσματα.

Ἐφάνη εἰς τὸν Πέτρον ὅτι ἡ εἰκὼν ἐκινήθη, ἐμειδίασε.

— Ὡ Θεέ μου! . . . τί εἶναι τοῦτο! ἀνέκραξεν αἴφνης, ἐγειρόμενος καὶ ὀπισθοχωρῶν βήματά τινα. Ἀλλ' αὐτὴ μειδιᾷ, ἀλλ' αὐτὴ κινεῖται! . . . Ὡ Καλλιῆ μου! ὦ λατρεῖα μου! ὦ ζωὴ μου! . . . προσέθηκε παράφρων σχεδὸν ὁ Πέτρος καὶ τείνων τὰς ἀγκάλας. Ὡ! πόσον σὲ ἀγαπῶ! . . . ὦ! πόσον σὲ λατρεύω, ἄστρον μου, ἀγάπη μου, ζωὴ μου, θεά μου! . . .

Καὶ ἐν τῇ ὄρμῃ τῆς παραφορᾶς ἠθέλησε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν νεάνίδα, ἣν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνέπλασσαν ζῶσαν ἐνώπιόν του ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ δροσερᾷ καὶ ἐξαισιώχῳ καλλονῇ.

Ἐνηγκαλίσθη, ἀλλά. . . τὸ ὕφασμα! Ἦσπασθη, ἀλλά. . . τὸ χροῖμα! . . .

(ἔπεται συνέχεια)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΛΑΗΣ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΜΗΤΗΡ ΠΕΝΘΟΥΣΑ

Ὡ τάλινα φίλη, ὦ μητὲρ δειλαία,
Ὁ βίος σερὰ ὀδυνῶν φρικαλέα,
Ἡ γῆ δυστυχούτων θνητῶν κατοικία,
Στητῆ ἢ χαρὰ μας, αἰὼν ἢ πικρία.

Ἡ γῆ τύπος ὀργῶν, δεινῶν, ἐγκλημάτων,
Ἐν πείσματος ὥρα αὐτὴν διαπλάττων,
Τὸ ἔργον του θεοῦ! ὁ θεὸς κατηράθη. εἰ
Ἡ γῆ ἐξ ἀρχῆς δυσδαίμων ἐπλάσθη.

Ἐκ πρώτης ἡμέρας ἡ μήτρα πληροῦται
Ὀδοὶς ὃ μὴ κλαίων, ὃ βίος θολοῦται,
Στογνὴ συμφορὰ ἐπὶ πᾶν ἐξετάθη
Καὶ ἤρξαντο ἄδου καὶ πόνου καὶ πάθη.

Ὀργῆς ἀμειλίχτου ὃ ἄνθρωπος ὄμμα
Ὀδοὶς βεβαίως πρὸς ἄχαρι μνημα,
Δεινῶν ὑφιστάμενος μαύρας θυέλλας,
Χαρῆς ἀληθοῦς οὐδαμοῦ βλέπων σέλας,

Ὀδοὶς ἀλλοχου! ἀλλ' ἔδῳ τιμωρία
Ὁ ἄδης ἀπλοῦται, βασάνων ἐστία!
Ἡ μήτηρ κενθούσα θὰ κλάσῃ μὲ γόνυ,
Πλὴν τίς θὰ τῇ δώσῃ τὸ τέκνον τ' ἀδῶν;

Ὀδοὶς! . . . μάτην, μάτην οἱ τόσοι τῆς ἡρηνῶι
Ἄφατος, ἀτέρμων αὐτῆς ἡ ὀδύνη,
Δακρύων φεῖ! πλήμματα αὐτὴν περιλούει,
Ὀδοὶς πλὴν τὴν ἐλέει, οὐδεὶς τὴν ἀκούει.

ὦ! δόστηνε μήτηρ! — σφαλὼν τὴν πορείαν
 Κἂν ἄγγελος ὦδε κατέλθῃ, πικρίαν
 Φρικτὴν θὰ γευθῆ, καταγίγῃ θὰ μαράνη
 Τὸ πλάσμα τ' ἀδρόν, καὶ αὐτὸ θ' ἀποθάνῃ!

Ἦ γῆ τόπος θρήνων, δεινῶν, ἐγκλημάτων...
 Ἐκ πείσματος ὦρα αὐτῶν διαπλάττων,
 Τὸ ἔργον τοῦ φεῦ! ὁ θεὸς κατηράσθη...
 Ἦ γῆ ἐξ ἀρχῆς δυσδαίμων ἐπλάσθη.

ὦ τάλαινα φίλη, ὦ γύναι δειλαία,
 Ὁ βίος σερὰ δδύων φρικαλέα,
 Ἦ γῆ δυστυχοῦντων θνητῶν κατοικία,
 Στιγμὴ ἢ χαρὰ μας, αἰῶν ἢ πικρία.

Στιγμὴν μίαν μόνον, στιγμὴν παραδείσου,
 Τὸ τέκνον σου, μήτηρ, ἐχάρ' ἢ ψυχὴ σου,
 Καὶ τώρα, παντλήμων, θὰ κλάσης αἰῶνα!
 Τὴν τύσην σου τίς θὰ εἶπῃ ἀλγηδόνα;

Καλλίμορφον ἄγγελον εἶχες ἐγγὺς σου!
 Δακρῶς ρύαξ, ἔλαγος, θὰ ρεῖσ' ἢ ζωὴ σου!
 Ὁ ἄγγελος ὅμως εἰς γῆν παρεδόθη
 Κι' ὁ νέος σου βίος καίριως ἐτρώθη...

ὦ! κλαῖε, θλίβε, καὶ πληττε τὰ στήθη
 Καρὴν ἀμιγῆ ὁ θεὸς μᾶς ἤρνηθη
 Φεῦ! μέχρι θανάτου τοῦ τέκνον ἂν κλάσης,
 Οὐδ' ἄπαξ αὐτὸ ἐρεῖξῃς θ' ἀποκλάσης!

Σιδήρεον ὕπνον τὸ τάλαν κοιμάται,
 Ἐνθ' ὁ βαρρᾶς ἐπὶ τάφον μυκάται,
 Ἐντὸς μικρᾶ κακουργίας τελεῖται...
 Μητέρες ἰγρήφῃ, πικρῶς νὰ θρηνηθῆ!

Νοέμβριος 1878

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΗΑΖΟΓΑΝΗΣ

ΔΣΜΑΤΙΟΝ

Ἐκν ἰγρήφῃ νὰ ζήσω εὐδαίμων,
 Ἀπὸ σὲ προσδοκῶ τὴν χαρὴν,—
 Σὺ θεὸς δι' ἐμὲ διανέμων,
 Ἦ τὸν ὄλθον ἢ τὴν συμφορὴν.

Ἄν προώρισε τὸ πεπρωμένον,
 Καὶ ἀγγέλιον στιγμᾶς νὰ ἰδοῦ,
 Σοῦ πλησίον ἀείποτε μένων,
 Οὐρανὸν παρὰ σοῦ θὰ ζητῶ.

Πλὴν ἂν θέλῃ ἀπάνθρωπος μοῖρα,
 Νὰ μὲ ρίψῃ σοῦ πάλιν μακρὰν,
 «Σ' ἀγαπῶ!» ἄφες ἄφες ἢ λύρα,
 Νὰ στενάζῃ κ' ὑστέρησιν φορὰν!

Ἀλλὰ τοῦτο, θεε, μὴ θελήσῃς,
 Σὺ προστάτης ἀγῶν καρδιῶν,
 Ἄδῃς εἶναι μακρὰν τῆς ἢ κτίσις,
 Μαῦρον βέραθρον μύρων σκιῶν!

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΗΑΖΟΓΑΝΗΣ

Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

Εἰδύλλιον Περσικόν.

Ἦ καταγίγῃ παρῆλθεν, ὁ δὲ μη-
 κριθμὸς τῆς δὲν ἀκούεται πλέον ἐπὶ

τῶν ὀρέων τούτων τὰ διαλυθέντα
 κύματα τῶν νεφῶν ἐκλημύρησαν
 παρευθὺς τὸν χεῖμαρρον, ὅστις κα-
 τέρχεται ταχὺς καὶ θολωμένος, ὁ
 δὲ πάταγος τοῦ συναντᾶται μετὰ τῆς
 ἠχοῦς τῶν μακρονῶν σπηλαίων. Ἐλ-
 θέ, Ζαφρέ! ὦραϊον εἶναι γὰ κάθηται
 τις μετὰ τὴν καταγίγδα ἐπὶ τῆς ὄ-
 χθης τοῦ χεῖμαρρου τοῦ κυλλίοντος
 μετὰ πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά
 του.

Ὁ μοιήρης οὗτος τόπος μοὶ ἀρέ-
 σκει· εἶμαι μόνος μετὰ σοῦ καὶ πλη-
 σίον σοῦ. Τὸ λεπτοφύες σῶμά σου
 στηρίσσεται ἐπὶ τοῦ τεταμένου βρα-
 χιότος μου καὶ τὸ μέτωπόν σου κλί-
 νει ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Ὠραία Ζα-
 φρέ, ἐπαράλαβε τὴν ἐρωτικὴν ἐκεί-
 ρην ὠδὴν, ἣν τόσον θελκτικὰ ψάλ-
 λεις· ἡ φωνὴ σου εἶναι γλυκεῖα ὡς
 ἡ πρωτὴν αὔρα ἢ θωπεύουσα τὰ ἄνθη·
 θὰ ἀκούσω τὸ ἄσμα σου· γαί, θὰ τὸ ἀ-
 κούσω, ἂν καὶ ὁ χεῖμαρρος κυλλίει
 μετὰ πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά
 του.

Ὁ τόπος τῆς φωνῆς σου εἰσδύει
 ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀλλὰ τὸ μειδίημα ὀ-
 περ τὸν ἀντικαθιστᾶ εἶναι μαγευτι-
 κώτερον ἀκόμη· γαί, τὸ μειδίημα προ-
 καλεῖ καὶ ὑπόσχεται φίλημα...
 Ἄγγελε τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἠδοῦς
 τὸ ῥόδον καὶ τὸ μέλι ἐπικάθηται
 ἐπὶ τῶν χειλέων σου. Ἔσο διακρι-
 τικός, χεῖμαρρε, ὅστις κυλλίει μετὰ
 πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά σου.

Τὸ φίλημα τῆς ἐρωμένης διεγείρει
 ὄλας τὰς ἐπιθυμίας, Πῶς! Τὸ ἐρωτι-
 κόν σου αἶσθημα διστάζει; Θέλει γὰρ
 βραδύνη τὴν στιγμὴν τῆς εὐτυχίας;
 Πρόσεξον· ρίπτω ἐπὶ τῶν ταχέων
 τούτων ὑδάτων ἐν ῥόδον· ἔφυγεν, ἠ-
 φανίσθη, νεαρὰ μου φίλη, ὁμοιάζει
 τὸ ἄνθος τοῦτο· ὁ δὲ καιρὸς εἶναι τα-
 χύτερος τοῦ χεῖμαρρου τούτου τοῦ
 κυλλίοντος μετὰ πατάγου τὰ ἀφρί-
 ζοντα κύματά του

Ὠραία Ζαφρέ, δεύτερον μειδίημα
 μὲ ἐνθαρρύνει, ἡ ἀρρησίς σου ἐκ-
 πνέει μὲ ἐν νέον φίλημα· ἀλλὰ τὰ
 βλέμματά σου μοὶ φαίνονται ἀρήσυχᾳ,
 τί φοβεῖσαι; ὁ μοιήρης οὗτος τόπος
 δὲν συγχράζεται εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὰς
 ἐρωτικὰς τρυφῶνας, οἱ συμπεπλεγμέ-
 νοι κλάδοι στεφανοῦσι τὰς κεφαλὰς
 μας, οἱ δὲ στεναγμοὶ τοῦ ἔρωτος χά-
 νονται εἰς τὸν κρότον τοῦ χεῖμαρρου
 τοῦ κυλλίοντος μετὰ πατάγου τὰ ἀ-
 φρίζοντα κύματά του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΨΗΦΟΦΟ-
 ΡΙΑΣ.—Ὁ περιφανὴς ἀμερικανὸς ἱστο-

ριογράφος Πάρκμαν ἐξέδωκεν ἐν Βερο-
 λίνῳ διδασκαλικωτάτην διατριβήν, ἐν ᾗ
 ὑπάρχουσιν ἀποτεταμιευμένα πολλὰ
 καὶ παντοῖα ἐπιχειρήματα πρὸς ἀπό-
 δεῖξιν ὅτι «ἡ γάγγραινα τῶν Ἠνωμέ-
 νων Πολιτειῶν εἶναι ἡ καθολικὴ ψηφο-
 φορία». Αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ, καὶ ὑπερβο-
 λικαὶ ἂν ὑποθεθῶσιν, εἶναι ἀξιαφῆγη-
 τοί, διότι ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τινὰ
 τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης. Ἡ καθολικὴ
 ψηφοφορία τότε μόνον ἐπιτυγχάνει ἀ-
 ληθῶς καὶ εἶναι ἀσπαστή, ὅπότεν ἡ
 βελτίων μερὶς τοῦ ἔθνους ὑπερισχύῃ
 τῆς φουλοτέρας. Ἐρ' ὅσον ὅμως πολ-
 λαπλασιάζεται μὲν ἡ τῶν κατοικῶν
 πληθὺς, συναυξάνεται δὲ ὁ πλοῦτος καὶ
 ἡ τρυφή, ἐπὶ τοσοῦτον ἐλαττοῦται ἡ
 ἠθικὴ δύναμις, ἣν τέως οἱ ἀγαθοὶ ἐξή-
 σκουν ἐπὶ τοὺς ὑποδεεστέρους. Ἡ δια-
 νοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ ὁ ὑψηλὸς πολι-
 τισμὸς δὲν προσιδιάζουσι τὴν πολυτε-
 κνίαν· αἱ τάξεις τῶν ἀμαθῶν ἐπομένως
 αὐξάνονται καὶ πληθύνονται ταχύτε-
 ρον ἢ αἱ τῶν ἐπιτηδείων νὰ ἀρχώσι.
 Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν αἱ κῶμαι καὶ
 αἱ κωμοπόλεις τῆς Ἀμερικῆς ἠδύναντο
 κάλλιστα καὶ τιμιώτατα νὰ διοικη-
 θῶσι διὰ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας·
 ἀφ' οὗτο ὅμως κατέστησαν πόλεις με-
 γάλαι καὶ πολυάνθρωποι μετὰ κολοσ-
 σιαίων ἐργουστάσιων, ἀφ' οὗτο οἱ κά-
 τοικοὶ διασφαρέντες καλοῦσιν ἐλευθε-
 ρίαν τὴν ἀκολασίαν, πολιτικὴν δὲ ἐνέρ-
 γειαν τὴν ληστείαν, φέρονται δὲ καὶ
 ἀγονταὶ ὑπὸ ἀγυρτῶν καὶ δημοκράτων,
 ἡ καθολικὴ ψηφοφορία ἀπεδείχθη πά-
 σης κακίας μητρόπολις καὶ λύμη ἀλη-
 θῆς τοῦ πολιτικοῦ σώματος. Ὅταν ὁ
 πολίτης ἀδυνατῇ νὰ διακρίνῃ τὸν τί-
 μιον ὑποψήριον ἀπὸ τοῦ ἀτίμου, ὅταν
 μὴ καταλαμβάνῃ ὅτι τὸ ἴδιον αὐτοῦ
 συμφέρον συνδέεται ἀδιασπάστως τῷ
 κοινῷ συμφέροντι, ἦναι δὲ ἔτοιμος νὰ
 πωλήσῃ ἀντὶ 2 ἢ 3 ταλήρων τὴν ψή-
 φόν του εἰς εὐφραδῆ κακούργον· ὅπότεν
 χειροκροτῇ εἰς τὰς φλυαρίας νέων
 Κλεωνῶν, ἀποστρέφῃ δὲ τὸ πρόσωπον
 ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς τιμιότη-
 τος, ὁ ὄλεθρος τοῦ κράτους εἶναι ἐγγύς.
 Μωρὸς κατὰ τὸν Πάρκμαν, ὁ πιστεύων,
 ὅτι οἱ ἐν Ἀμερικῇ ψηφοφοροῦντες εἶναι
 ἄνθρωποι ἔχοντες λόγον καὶ θέλησιν ἐ-
 λευθέραν. Θεὸν ἕνα μόνον ἔχουσι, τὰ
 χρήματα, ἀνθ' ὧν πωλοῦσιν ἀσυνειδή-
 τως τὸ τιμαλφέστατον τῶν ἀνθρωπί-
 νων δικαιωμάτων. Ἡ καθολικὴ ψη-
 φοφορία ἀναγκάζει τανῦν τὸν ἀμβωνα,
 τὸ βῆμα, τὴν δημοσιογραφίαν νὰ κολα-
 κούωσι τὰς κακίας τοῦ συμφετοῦ, νὰ
 καταπατῶσι πᾶν αἶσθημα ἠθικόν, νὰ
 θωπεύωσι καὶ σαίνωσι τυχοδιώκτας,
 κλέπτας καὶ ληστὰς, τὸ δὲ χειριστὸν
 ἐμποδίζει τὴν νομοθεσίαν νὰ τιμωρῇ
 τὰ ἀδικήματα. Δὲν ἀλθθεύει, ὅτι ἡ παι-
 δεῖα καὶ ὁ φωτισμὸς διορθοῦσι τὸν κα-